

Què se n'ha fet d'aquella Crida?

«I és que tots aquests ginys que van sortint al marge dels partits i de les entitats només se situen, de moment, dins l'òrbita del president Puigdemont»

L'acceptació de la Crida Nacional per la República va ser molt exitosa en nombre d'adherits, en molt pocs dies, quan es va crear, la qual cosa volia dir que no deixava indiferent ningú mínimament atent a la realitat política, més enllà dels actors actius. Els presidents Puigdemont i Torra la presentaven com un moviment independentista, amb la voluntat d'aplegar -en tant que moviment, no com a partit, deien- diferents sensibilitats ideològiques -perquè l'independentisme no en té d'ideologia-, i amb la possibilitat de participar en les convocatòries electorals que el país visqui fins a la instauració de la República. Deien llavors.

Doncs ja hi som, ara toca. La Crida naixia amb la voluntat de tenir llarg recorregut. Llarg recorregut polític. I és que a diferència d'Òmnium i de l'ANC, que apleguen, per a la causa de la independència, la societat civil, la Crida ja es crea amb la possibilitat de passar per urnes, la qual cosa volia dir que, si això arribava a passar, les seves responsabilitats serien polítiques i els seus responsables es deurien a tots els ciutadans. Tot un cop d'efecte per a alguns més que per a d'altres. Perquè el president Puigdemont no vol jugar a perdre, tal com va demostrar amb JxCat, i aquest nou projecte apareixia per permetre-li de liderar l'independentisme millor que qualsevol altre aspirant, perquè se sap el nom més conegut i reconegut en l'àmbit internacional. I, aquí, la molta adhesió al moviment ja en demostrava el reconeixement, d'aquest seu lideratge, evidenciat també en la renúncia de la secretària general del PDECat a concórrer a la presidència del partit davant la manca de confiança del president Carles Puigdemont, segons que manifestava ella mateixa. I ara abandonant, fins i tot, Senat.

L'independentisme polític, des d'Esquerra a la CUP, ja va dir que no s'hi sumaria, a la Crida. Òbviament, si és un moviment que pot acabar passant per urnes, cada formació juga a guanyar espais de poder. Ara bé, una vegada es va crear la Crida, en una posterior l'Assemblea Nacional del PDECat, David Bonvehí deia als seus associats que si eren del PDECat, havien de ser de la Crida. I es creava una Comissió de Transició en la qual hi participaven els consellers Turull, Rull, Forn i Pui.

El que no hauria de poder passar és que el PDECat se l'apropriés, la Crida Nacional, perquè abans que el Partit Demòcrata fes aquella seva assemblea, milers de ciutadans sense cap militància de partit ja s'hi havien inscrit. No hauria de passar que la Crida acabi essent estratègia de refundació de l'espai postconvergent. I si només és un instrument per al lideratge del president Puigdemont, sabent com n'és d'impossible, ara per ara, la unitat de l'independentisme polític i institucional, el ciutadà no ho ha d'intuir. Al ciutadà se li ha de dir. Llavors potser tot seria més còmode. Perquè tot quedaria més clar.

I és que tots aquests ginys que van sortint al marge dels partits i de les entitats independentistes només se situen, de moment, dins l'òrbita del president Puigdemont. Ben legítim, d'altra banda.